

РЕШЕНИЕ

№ 1846

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО II ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галя Митова

Членове: Валентина Ангелова
Милен Евтимов

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Милен Евтимов Въззивно гражданско дело № 20221100510766 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Д. П. Д. срещу решението по гр.д. № 1336/2021 г. на СРС, III ГО, 149 състав, с която се обжалва частично режимът на лични отношения на бащата З. Ф. Д. с детето З. З. Д. и вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака. В жалбата се твърди, че решението в обжалваните части е неправилно, като подробно са изложени съображенията за това. Въззивницата моли да се отмени решението в обжалваните части и да се постанови друго, с което се определи режимът, посочен в жалбата, и се обяви, че вината за брачното разстройство е на въззиваемата страна. Претендира разноси.

Въззиваемата страна З. Ф. Д. оспорва изложеното в жалбата и моли същата да се остави без уважение като неоснователна. Претендира разноси.

С определение от откритото съдебно заседание, проведено на 23.03.2023 г., въззивният съд е одобрил постигнатата между страните

спогодба относно обжалваната част от режима на лични отношения на бащата З. Ф. Д. с детето З. З. Д., поради което е обезсилил първоинстанционното решение в частта, в която страните са се спогодили.

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваната му част относно брачната вина.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи на страните, приема за установено следното:

С решението по гр.д. № 1336/2021 г. СРС, III ГО, 149 състав, е прекратил с развод гражданския брак между З. Ф. Д. и Д. П. Д., като дълбоко и непоправимо разстроен, по обща вина, произнесъл се е по въпросите по чл. 59, ал. 2 СК, касаещи детето З. З. Д., и е осъдил страните да заплатят на СРС всяка от тях по 25 лева, представляващи държавна такса при решаване на делото по иска за развод, а З. Ф. Д. е осъдил да заплати и държавна такса върху издръжката на детето З. в размер на 432 лева.

Решението в частта за вината за брачното разстройство е неправилно. По делото е безспорно, че въззиваемият е напуснал въззивницата през есента на 2020 г., като по този начин е нарушил изискването на чл. 15 от СК за съвместно съпружеско съжителство и е поставил началото на фактическата раздяла на страните. Същевременно, няма годни доказателства, от които да се направи извод, че напускането на семейното жилище от мъжа е причинено от виновно поведение на жената – свидетелят Д. Д. (разпитан от първоинстанционния съд, брат на въззиваемия) не е присъствал на спорове между страните, показанията му не установяват, че през време на брака въззивницата не е желала да общува със семейството на свидетеля (самият свидетел и съпругата му в седмицата преди сключването на брака между страните са престанали да поддържат контакти с въззивницата, като три-четири дни преди брака въззиваемият, не и въззивницата, е заявил, че свидетелят и съпругата му не са добре дошли на сватбата), а неосигуряването на достатъчно средства и храна за семейството ще ангажира отговорността на съпругата само когато тя е имала съответните доходи и възможности (арг. от чл. 17 СК), което също не е доказано, вкл. и с показанията на посочения свидетел. Видно от показанията на свидетелката А.З.-А. (също разпитана в

първата инстанция), когато съпругът се изнесъл от семейното жилище, съпругата била потресена.

При това положение съдът приема, че напускането на семейното жилище от мъжа представлява негово виновно поведение, и при липсата на доказателства за виновно поведение на жената вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака е само на въззиваемия. Ето защо, обжалваното решение в частта за вината следва да се отмени, като се обяви, че вина за разстройството на брака има мъжът.

С оглед вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака, решението на първоинстанционния съд трябва да се отмени и в частта за държавната такса при решаване на делото по иска за развод, като тази такса в размер на 50 лв. се възложи на въззиваемия, който се осъжда да я заплати по сметка на СГС, на основание чл. 329, ал. 1, изр. 1 от ГПК.

Предвид вината за брачното разстройство, въззиваемият няма право на разноси, но се осъжда да заплати на въззивницата сторените от нея разходи по производството – 200 лева за първата инстанция (заплатен депозит за възнаграждението на вещото лице по допуснатата експертиза) и 25 лева за въззивната инстанция (заплатена държавна такса за въззивната жалба срещу първоинстанционното решение в частта за вината). Други разноси на въззивницата не се следват, вкл. защото вносната бележка на л. 23 от делото на СРС е нечетлива.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението по гр.д. № 1336/2021 г. по описа на Софийския районен съд, III ГО, 149 състав, **в частта** относно вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака и **в частта**, в която З. Ф. Д. и Д. П. Д. са осъдени да заплатят по сметка на СРС всеки от тях по 25 лева – държавна такса при решаване на делото по иска за развод, **и вместо него ПОСТАНОВИ:**

ОБЯВЯВА, че вина за разстройството на брака има мъжът.

ОСЪЖДА З. Ф. Д. да заплати по сметка на СГС държавна такса при

решаване на делото по иска за развод в размер на 50 лева.

ОСЪЖДА З. Ф. Д. да заплати на Д. П. Д. сумата от 225 лева – разносики по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____